

Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten
Eerste kamer

Zitting van 10 mei 2016

Dossiernummer TB-0142-2015

In de zaak van:

mr. X,
advocaat te ...,

hebbende als raadsman mr. Y,
advocaat te ...,

sprekt de eerste kamer van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten de volgende beslissing uit:

1. Feiten en retro-acten.

1.
Aan mr. X worden volgende feiten ten laste gelegd:

“1.- Bij inbreuk op art. 7 van het reglement van de Orde van Vlaamse Balies d.d. 21.12.2012 (gepubliceerd in het B.S. van 14.02.2013) inzake de verhandeling van gelden van cliënten of van derden:

A. Na ontvangst van de gerechtsdeurwaarders W en D op 24.06.2013 en 03.07.2013, het totaal bedrag van 66.164,37 EUR niet binnen de kortste tijdspanne aan de bestemming te hebben overgemaakt, met uitzondering van een bedrag van 20.000 EUR dat u op 10.07.2013 heeft overgeboekt naar uw cliënt, de heer V.

B. Reeds verwittigd zijnde bij e-mailberichten van 27.06.2013 over de problematiek van de onverschuldigde betaling, voor het deel dat de werkgever wettelijk verplicht is in te houden, niet te hebben gehandeld conform artikel 4, 2de lid van hetzelfde reglement, minstens na kennisname van de

precieze cijfers van de wettelijke inhoudingen, u ter kennis gebracht bij e-mailbericht van uw tegenstrever op 19.08.2013, met name een totaal bedrag van 18.033,46 EUR.

2.- De fundamentele beginselen van rechtschapenheid ten overstaan van uw confrater/tegenstrever geschonden te hebben door hem op diens e-mailbericht van 23.07.2013 te antwoorden dat u afwezig was tot eind augustus en u de bedoeling had om alsdan op de zaak terug te komen, aangevend dat de volledige som niet was doorgestort aan uw cliënt en de afrekening der inhoudingen samen konden worden bekeken na het einde van uw verlof en aldus uw tegenstrever te verschalken in zijn geloof dat hij gehouden is te hebben in uw woord als advocaat, om dan naderhand geen enkel teken van leven meer te geven aan uw tegenstrever die uiteindelijk genoodzaakt was over te gaan tot dagvaarding van uw cliënt.

3.- Inbreuk gepleegd hebben op de meest essentiële basisprincipes van de houding van de advocaat ten overstaan van zijn cliënt door hem niet met bekwame spoed uit te betalen wat hem toekomt, ten deze de bijzondere omstandigheid dat uw cliënt werd gedagvaard in terugbetaling van onverschuldigd ontvangen bedragen die u de facto zelf had achtergehouden, alzo grof misbruik makend van het vertrouwen dat de cliënten verleent aan zijn advocaat.

Deze houding is strijdig met de beginselen van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen en een behoorlijke beroepsuitoefening moeten waarborgen. – (artikel 455 Ger.W.).”

In toepassing van artikel 460, laatste alinea Ger.W. kan uw veroordeling gevraagd worden in de kosten van het onderzoek begroot op 445 EUR en voor het onderzoek ter zitting.”

2.

Bij beslissing van de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent van 24 juni 2015 werd mr. X geschorst voor de duur van één jaar. Deze beslissing werd op tegenspraak gewezen (TAG-332).

3.

Namens mr. X tekende zijn raadsman, mr. O, op 29 juni 2015 hoger beroep aan tegen deze beslissing.

4.

Dit hoger beroep werd bij beslissing van de tuchtraad van beroep van 9 februari 2016 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De beslissing van de tuchtraad werd bevestigd, behoudens in zoverre het de kosten ten laste van mr. X heeft gelegd. De bestreden beslissing werd in die mate teniet gedaan. Deze beslissing werd bij verstek gewezen.

5.

Deze beslissing werd bij aangetekend schrijven van 9 februari 2016, op 10 februari 2016, verzonden aan mr. X.

6.

Met een aangetekend schrijven van 24 februari 2016, ontvangen op 26 februari 2016, tekende mr. X verzet aan tegen deze beslissing.

Het verzet werd aangetekend namens mr. X door zijn raadsman, mr. Y.

7.

Met een aangetekend schrijven van 29 februari 2016, verzonden op 1 maart 2016, werd mr. X in kennis gesteld van de behandeling van de zaak door de tuchtraad van beroep op de zitting van 12 april 2016.

8.

Deze zaak werd behandeld op de zitting van 12 april 2016. Mr. X was aanwezig, alsmede zijn raadsman, mr. Y. Mr. Z, vertegenwoordiger van de stafhouder van de Orde van Advocaten bij de balie te ..., bracht verslag uit.

Procureur-Generaal P verleende advies.

Mr. Y legde een dossier neer.

De debatten werden gesloten verklaard. De zaak werd in beraad genomen.

2. Wat de ontvankelijkheid van het verzet betreft.

9.

Het verzet is ontvankelijk. Het werd tijdig ingesteld. Het is naar de vorm regelmatig.

3. Wat de gegrondheid van het verzet betreft.

A. Voorafgaand

10.

Zoals blijkt uit de beslissing van de tuchtraad vroeg de vertegenwoordiger van de stafhouder om de rechtzetting van een materiële misslag in de tekst van de oproeping van 23 maart 2015, uitgaande van de voorzitter van de tuchtraad, alwaar verkeerdelijk staat vermeld:

‘...het reglement van de Orde van Vlaamse Balies d.d. 21 december 2012 terwijl dit moet zijn 21 november 2012.’

Dit reglement werd gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 21 januari 2013 en trad in werking op 21 april 2013, erratum op 14 februari 2013.

11.

In het motiverend gedeelte van de verzetsakte stelt mr. X dat de tuchtraad diende te wachten tot er een definitieve uitspraak was van de burgerlijke rechter om minstens te omschrijven waarin de overtredingen van mr. X dan wel bestonden, zonder evenwel de bevoegdheid van de burgerlijke rechter en artikel 40 en artikel 144 G.W. te schenden.

Verder vermeldt mr. X:

“Want er mag geen tegenstelling ontstaan tussen enerzijds de beslissing van de burgerlijke rechter en anderzijds de beslissing van de tuchtraad nopens de burgerlijke rechten van Mr. X. En als de tuchtraad oordeelt dat Mr. X een fout beging door de gelden niet door te storten, betekent dit –minstens impliciet– dat Mr. X een plicht had om deze door te storten aan de heer V terwijl precies aan de burgerlijke rechter werd gevraagd om vast te stellen dat dit niet het geval is.”

Een disciplinaire actie is onafhankelijk van de burgerlijke vordering. Art. 477 Ger.W. bepaalt dat in een burgerlijke procedure geen melding mag worden gemaakt van een tuchtprocedure, noch van elementen daarvan.

De beslissing van de burgerlijke rechter staat totaal los van de tuchtprocedure. In de burgerlijke procedure zal de rechter moeten oordelen of o.m. het bedrag van € 19.118,01 (zijnde bedrijfsvoorheffing en R.S.Z.) al dan niet moeten worden terugbetaald door mr. X aan de bvba L. Hierover heeft de tuchtraad geen enkele bevoegdheid. De tuchtraad zal enkel moeten oordelen of er al dan niet inbreuken zijn gebeurd op de deontologische regels. Terecht oordeelde de tuchtraad dat de tuchtraden van de balies met toepassing van artikel 456 Ger. W. tot taak hebben de inbreuk op de eer van de Orde en op de beginselen van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan het beroep ten grondslag liggen en een behoorlijke beroepsuitoefening moeten waarborgen, alsook de inbreuken op de reglementen te bestraffen. Het behoort dan ook tot de taak, de opdracht en de bevoegdheid van de tuchtraad om in deze aangelegenheid te onderzoeken in welke mate mr. X zich schuldig zou hebben gemaakt aan inbreuken op de deontologische voorschriften, beginselen en reglementen die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen en dat de tuchtraad *“evenwel de mening toegedaan (is) dat hij geen enkele bevoegdheid bezit om zich te mengen in, dan wel zich een oordeel te vormen over procedures die zich voor een burgerlijke rechtbank ontwikkelen en aldaar nog aanhangig zijn. Immers, artikel 40 van de Grondwet bepaalt dat de rechterlijke macht wordt uitgeoefend door de rechtbanken en hoven, terwijl artikel 144 van de Grondwet stelt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de rechtbanken.”*

B. Beoordeling

Tenlasteleggingen 1A en 1B

12.

In het kader van de procedures gevoerd voor zijn cliënt had mr. X een totaalbedrag van € 66.164,37 ontvangen op 24 juni 2013 en 13 juli 2013. Hiervan werd € 20.000 op 10 juli 2013 doorgestort op de rekening van zijn cliënt, en een bedrag van € 5.000 (op 8 en 10 juli 2013) naar de zakenrekening van mr. X.

Mr. X houdt voor dat de cliënt, zijnde de heer V, akkoord ging dat “op 10 juli 2013 en 11 juli 2013” een deel van het resterende saldo gebruikt werd om de openstaande facturen van aannemers van het project I van mr. X te voldoen.

Volgens mr. X blijkt dit akkoord uit:

- het gegeven dat de cliënt, V, wist dat er een positieve beslissing was gevallen in de zaak die V voerde tegen zijn werkgever, de bvba L,
- het gegeven dat hij wist dat het geld was aangekomen op de derdenrekening van mr. X (“een dagvaarding in faillissement was stopgezet”),
- de afwezigheid van vragen van de cliënt om nog verdere stortingen te doen.

Mr. X verwijst eveneens naar een verklaring die zijn cliënt op 30 mei 2014 ondertekende.

Deze verklaring luidde als volgt:

“Ondergetekende, de heer V, kan bevestigen schuldeiser te zijn voor de BVBA L en intussen een gunstig arrest bekomen te hebben van het Arbeidshof te

Ik kan intussen ontvangst betaling bevestigen en bevestig in deze akkoord te zijn dat een aantal betalingen rechtstreeks mochten aangewend worden door mijn raadsman voor vereffening van kosten BVBA I van het saldo. – Opgemaakt te ... op 30 mei 2014.”

13.

Artikel 7 van het reglement van de Orde van Vlaamse Balies van 21 november 2012 (B.S. 21 januari 2013, inwerkingtreding op 21 april 2013) betreffende de verhandeling van gelden van cliënten of derden, de rapportering en de controle voorziet in de verplichting voor de advocaat

de derdengelden zo spoedig mogelijk over te maken aan de bestemming. Hij kan gelden die bestemd zijn voor de cliënt, via overschrijving op zijn zichtrekening geheel of gedeeltelijk behouden als voorschot, ereloon of terugbetaling van kosten nadat zijn cliënt daarvan schriftelijk op de hoogte werd gebracht. Die gelden mogen niet op de derdenrekening blijven.

Vast staat dat slechts € 20.000 werd overgeschreven van de derdenrekening van mr. X op de rekening van zijn cliënt. Daarnaast werd een bedrag van € 5.000 overgeschreven naar zijn zakenrekening. Evenwel ging dit niet gepaard met een voorafgaandelijke schriftelijke melding (van een ereloonstaat, een provisie- of kostenstaat) aan de cliënt zoals artikel 7 van het reglement het uitdrukkelijk vereist.

Uit het verslag van de voorlopig bewindvoerder, mr. A, blijkt dat op 10 en 11 juli 2013 ± € 23.700 van de derdengeldenrekening van mr. X werd overgeschreven aan diverse derden, en dit ter delging van schulden ten laste van de bvba I, waarvan mr. X zaakvoerder is. Verder stelde de voorlopig bewindvoerder vast dat er op 2 december 2014 met betrekking tot de zaak V (zijnde de klager) geen andere bewegingen zichtbaar waren (dossier Orde Advocaten ..., subdossier overtuigingsstukken, stuk 2) en dat er verder geen gelden voorhanden zijn om eventuele aanspraken van V en/of bvba L te voldoen. Voor dit bedrag wordt evenmin een gedetailleerde opgave en/of ereloon- of kostenstaat voorgelegd.

Deze stortingen werden verricht toen mr. X al kennis had gekregen van het feit dat de bedrijfsvoorheffing en de R.S.Z. ook begrepen waren in het doorgestorte bedrag van € 66.476,05, en dat deze bedragen – al dan niet terecht - teruggevraagd werden. Mr. X geeft zelf overigens op 23 juli 2013 nog aan dat de *“volledige som nog niet is doorgestort en dat hij eind augustus terugkomt op deze zaak”*.

Derhalve had mr. X wel degelijk weet dat een deel van de gelden nog in discussie lag.

Eveneens staat vast dat mr. X het saldo van de ontvangen gelden niet op een rubriekrekening plaatste zoals vereist door artikel 7 van het aangehaald reglement dat uitdrukkelijk bepaalt:

“Als de advocaat om redenen onafhankelijk van zijn wil derdengelden niet spoedig aan de bestemming kan of mag overmaken, schrijft hij deze gelden op een rubriekrekening waarvan de netto rente aan de bestemming toekomt.”

Door een deel van de gelden niet onmiddellijk door te storten aan zijn cliënt (zijnde in de maand juli 2013), of door zijn cliënt niet schriftelijk op de hoogte te hebben gebracht dat hij gelden ging inhouden ter dekking van provisie, ereloon of terugbetaling van kosten (artikel 7, al.2) of om redenen onafhankelijk van zijn wil (artikel 7, al. 3) heeft mr. X het reglement van 21 november 2012 betreffende de verhandeling van gelden van cliënten of derden, de rapportering en de controle overtreden.

Bovendien behoort het mr. X de gelden waarvan hij aanvankelijk niet wist –zoals blijkt uit zijn mail van 23 juli 2013 - of deze al dan niet konden worden teruggevorderd op een rubriekrekening te plaatsen zoals voorzien in artikel 7 van het reglement.

De verklaring ondertekend op 30 mei 2014 door de cliënt van mr. X, zijnde V, is geenszins gedetailleerd en geeft geen specificatie van welke bedragen er werden ingehouden. De grondslag van de inhoudingen (erelonen, provisies, kosten of andere redenen) wordt niet gepreciseerd. Elke informatie hierover ontbreekt. De bewuste verklaring werd bovendien opgesteld bijna 1 jaar na de inhouding van de gelden.

De tenlastenleggingen 1A en 1B zijn derhalve bewezen.

Tenlastelegging 2.

14.

Onder rechtschapenheid dient niet alleen eerlijkheid maar ook oprechtheid te worden verstaan. Volgens Pierre Lambert (P. Lambert, *Règles et usages de la profession de l'avocat du barreau de Bruxelles*, Brussel, Némésis-Bruylant, 1994, 407) is het basisbeginsel van rechtschapenheid zelfs het meest fundamentele basisbeginsel van het beroep van advocaat. Rechtschapenheid (lees eerlijkheid) is een sleutelbegrip in de deontologische regels van de advocaat gezien diens optreden gebaseerd is op vertrouwen.

15.

Mr. X houdt voor zijn tegenstrever niet te hebben verschalkt met zijn mail van 23 juli 2015 waarin hij stelt niet de volledige som te hebben doorgestort aan zijn cliënt en eind augustus op de zaak terug te komen, hetgeen hij niet gedaan heeft.

Volgens mr. X zou zijn tegenstrever, mr. H, hierdoor niet verschalkt zijn vermits hij op 30 juli 2013 als volgt geschreven had aan mr. S die de voorganger was van mr. H:

“Ik verneem van de deurwaarder dat uw cliënt de brutobedragen zoals toegekend door het arrest van het Arbeidshof te ... heeft vereffend via het kantoor van de deurwaarder. U zult uw cliënte willen melden dat zij niet terugvordering kan overgaan van de doorgestorte R.S.Z. en B.V.-inhoudingen gezien uw cliënte als enige verantwoordelijk is voor deze inhoudingen en deze niet kan terugvorderen jegens de werknemer.

Ik hield eraan u dit beden te melden.” (Brief mr. X d.d. 30 juni 2013. Stuk 9 van het dossier, neergelegd ter zitting van 12 juni 2016).

Evenwel had mr. H al op 27 juni 2013 aan de gerechtsdeurwaarder met een kopie voor mr. X laten weten dat met de vermindering van de wettelijke verplichtingen (bedrijfsvoorheffing en R.S.Z.) in de afrekening van de gerechtsdeurwaarder geen rekening was gehouden (Dossier Orde Advocaten ..., subdossier tuchtprocedure, stuk 1, bijlage 4). Mr. X had derhalve al op 27 juni 2013 weet van de tussenkomst van mr. H als raadsman van bvba L.

Op 23 juli 2013 schreef mr. H aan mr. X:

“... ”

Zoals u reeds eerder gemeld, werd door mijn cliënt in handen van uw gerechtsdeurwaarder het bedrag van de integrale veroordeling betaald meer de intresten (dit met het oog op kantonnement dat er niet is gekomen) maar niet ‘minder de wettelijke verplichtingen’.

Mijn cliënte betaalde m.a.w. teveel, d.w.z. méér dan waarop uw cliënte aanspraak kan maken op basis van het tussengekomen arrest van het Arbeidshof te ... d.d. 25.06.2013.

Via uw deurwaarder heb ik vernomen dat de heer V zelf zou instaan voor de betaling van deze ‘wettelijke verplichtingen’.

Het lijkt mij hoogst ongebruikelijk dat een voormalige werknemer tot een dergelijke actie zou overgaan nu het aan de ‘voormalige’ werkgever toekomt om aan zijn wettelijke verplichtingen te voldoen en de nodige inhoudingen uit te voeren.

Het is overigens volledig onduidelijk hoe de heer V zou berekenen welke deze bedragen zijn en aan welke instanties deze moeten betaald worden.

Dit in tegenstelling tot mijn cliënte die voor haar loonadministratie beroep doet op een sociaal secretariaat.

Ik zou u dan ook dringend willen verzoeken niet het integrale bedrag door te storten aan uw cliënt.

Als dan toch tot dergelijke betaling wordt overgegaan door uw cliënt, verwacht ik minstens hiervan kopie te ontvangen en dit onder alle voorbehoud.

U zal eveneens begrijpen dat indien mijn cliënte twee keer moet betalen zij niet zal aarzelen om zowel uw cliënt als uzelf in vrijwaring te roepen.

Ik hield eraan om u dit mee te delen.

Onderhavige e-mail vervangt een mededeling van partij aan de andere partij en is bijgevolg officieel.”

Hierop antwoordde mr. X op 23 juli 2013 als volgt aan mr. H:

“Ik ben afwezig tot eind augustus en kom dan terug op deze zaak.

Noteer dat de volledige som niet is doorgestort aan cliënt.

Wij kunnen bij terugkeer de afrekening der inhoudingen dan samen bekijken.”

Niettegenstaande de melding van zijn tegenstrever schrijft mr. X op 08 juli 2013 en op 10 juli 2013 het bedrag van € 5.000 op zijn zakenrekening vanuit zijn derdenrekening. Daarnaast volgen een aanzienlijke hoeveelheid betalingen, wellicht voor openstaande facturatie van aannemers in verband met het project I van mr. X (Dossier Orde Advocaten ..., subdossier overtuigingsstukken, stuk 2).

De voorlopig bewindvoerder van het kantoor van mr. X schrijft hierover:

“Op 10.07 en 11.07.2013 volgen evenwel een aanzienlijke hoeveelheid betalingen (ca. 23.700,00 EUR) wellicht voor openstaande facturatie van aannemers in verband met het project I.

Met betrekking tot de zaak tegen de heer V zijn er geen andere bewegingen zichtbaar.

De derdengeldenrekening vertoont nu een saldo van 1.500,21 EUR welke integraal onderhoudsgelden betreft in de zaak B. Er zijn momenteel geen gelden voorhanden om eventuele aanspraken van de heer V en/of B.V.B.A. L te voldoen.” (Dossier Orde Advocaten ..., subdossier overtuigingsstukken, stuk 2).

Mr. X is derhalve niet te goeder trouw wanneer hij dan op 23 juli 2013 nog laat uitschijnen aan zijn tegenstrever dat er nog geld overblijft en dat ze samen de afrekening zullen bekijken. Zelfs indien de cliënten van mr. H geen recht meer hadden/hebben op enige betaling vanwege de cliënt van mr. X gaat het niet op zijn tegenstrever in dat stadium van zaken te misleiden.

Bovendien is mr. X ook niet meer op de zaak teruggekomen zoals hij beloofd had te doen. Hiermee heeft zij zijn woord van advocaat niet geëerbiedigd.

Tenlastelegging 2 is dan ook bewezen.

Tenlastelegging 3.

16.

Het behoort niet aan een advocaat voordelen voor zich te bedingen in het kader van een zaak die hij voor zijn cliënt behandelt. Mr. X verwijst naar de verklaring van 30 mei 2014 om zijn stelling te staven dat hij de gelden die hij ontvangen had op zijn derdenrekening voor V mocht aanwenden voor vereffening van kosten van de bvba I, zijnde een bedrijf van mr. X. Door also te handelen gaat mr. X in tegen één van de kernwaarden van het beroep van advocaat, zijnde de onafhankelijkheid van de advocaat.

De verklaring van 30 mei 2014 is overigens vaag en maakt geen gewag van exacte cijfers. Nergens worden de provisiestaten, ereloonstaten, kostenstaten of andere afspraken geproduceerd die de inhoudingen op het bedrag van € 66.164,37 verantwoorden. De afwezigheid van dergelijke geschreven documenten toont voldoende het grof misbruik aan van het vertrouwen dat de cliënt van mr. X aan hem verleende. Door het ontbreken van dergelijke staten werd de cliënt immers niet volledig en niet tijdig ingelicht over de afhoudingen die verricht werden door mr. X. Overigens dienden dergelijke staten voorafgaandelijk en schriftelijk te worden overgemaakt aan de cliënt. De verklaring van 30 mei 2014 geeft geenszins aan dat de cliënt met bekwame spoed en volledig werd ingelicht en betaald kreeg wat hem toekwam of dat de gelden conform de deontologische regels werden ingehouden of overgeschreven.

Tenlastelegging 3 is bewezen.

17.

Mr. X doet opmerken dat de tenlasteleggingen zich allemaal situeren in de periode van juli 2013 en november 2013, en refereert aan de beslissing van 17 september 2014 van de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het hof van beroep te Gent (TAG-277/278/283) waarbij wordt geponeerd dat de aard van de tenlastelegging van dezelfde aard is als deze die het voorwerp uitmaken van voorliggende tenlasteleggingen. Mr. X haalt hierbij aan dat *“om zowel de aard van de feiten als de periode dezelfde zijn, past het om vast te stellen dat de feiten, waarvoor mr. D. Dellaert op heden wordt vervolgd verbonden zijn met feiten waarvoor hij is veroordeeld bij sententie van 17 september 2014 door eenheid van opzet.”*

Mr. X haalt in zijn verzetsakte aan dat:

“De feiten, waarvoor Mr. X veroordeeld is bij de sententie van 17.09.2014, dateren uit een zelfde periode. Ook de aard van sommige van de tenlasteleggingen zijn dezelfde :

- in de zaak TAG277 : niet-beantwoorden briefwisseling stafhouder d.d. 05.07.2014*
- in de zaak TAG278 : niet zo spoedig mogelijk overmaken van derdengelden, die door de deurwaarder waren gestort op 16.04.2013*
- in de zaak TAG283 : niet-beantwoorden briefwisseling stafhouder d.d. 26.09.2013.”*

In de zaak die aanleiding gaf tot de sententie van 17 september 2014 blijkt evenwel dat Mr. X op 17 september 2014 veroordeeld werd tot een schorsing van drie maanden voorwaardelijk voor de tenlasteleggingen 277 en 283 (hetgeen mr. X omschrijft als het niet-beantwoorden briefwisseling stafhouder) en werd vrijgesproken voor de feiten weergegeven onder tenlastelegging 278 (niet zo spoedig mogelijk overmaken van derdengelden die door de deurwaarder waren gestort op 16 april 2013).

De feiten waarvoor mr. X derhalve werd veroordeeld zijn vooreerst niet van dezelfde aard als deze waarvoor hij zich thans dient te verantwoorden.

De feiten waarvoor mr. X zich thans dient te verantwoorden zijn inderdaad gepleegd in dezelfde periode maar missen wel eenheid van doel en verwezenlijking.

Overigens maakt eenheid van opzet een beginsel uit van het strafrecht en werd het niet opgenomen in de Wet van 26 juni 2006 tot wijziging van een aantal bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot de balie en de tuchtprocedure voor haar leden (B.S., 20 juli 2006).

Het feit dat artikel 6 van het E.V.R.M. van toepassing kan zijn in tuchtzaken houdt geenszins in deze aangelegenheid een schending in van de wapengelijkheid, nu de klacht die aanleiding gaf tot het tuchtonderzoek dateert van 26 november 2014 en 21 januari 2015, en derhalve dateert van na de tuchtveroordeling van mr. X. Dat de feiten zich o.m. hebben voorgedaan in de periode weerhouden vóór de tenlasteleggingen weerhouden in de tuchtbeslissing van 17 september 2014 schendt de wapengelijkheid niet nu de tuchtsancties genomen in de beslissing van 17 september 2014 betrekking hebben op andere tenlasteleggingen. De thans weerhouden tenlasteleggingen getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de rechten van de cliënt en voor het vertrouwen dat aan de relatie advocaat/cliënt ten grondslag ligt. Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de tuchtsancties uitgesproken op 17 september 2014 betrekking hebben op inbreuken die van een andere aard waren en dat – zelfs indien de eenheid van opzet zou weerhouden worden – de beteugeling ervan alleszins niet voldoende is gelet op de zwaarwichtigheid van de thans weerhouden feiten zijnde o.m. inbreuken op artikel 7 van het Reglement betreffende de verhandeling van gelden van cliënten of derden, de rapportering en de controle.

4. Kosten.

18.

De tuchtraad begrootte de kosten op € 445 en legde deze ten laste van mr. X.

De tuchtraad van beroep heeft in de beslissing van 9 februari 2016 de kosten afgewezen. Artikel 460 Ger. W. geeft geen nadere omschrijving van wat onder kosten begrepen moet worden. Uit Parl. St. K. nr. 1724/001, 21 blijkt dat o.m. de kosten van een boekhoudkundig onderzoek of van sekwester worden bedoeld. –(J. Stevens, Artikel 460 in J. Stevens e.a., *Balie, Commentaar Boek III Ger. W.*, Mechelen, Wolters Kluwer Belgium, 2013, pagina 315, nr. 9)

De tuchtraad van beroep oordeelde dat de kosten en uitgaven gemaakt door de stafhouder of door wie door de stafhouder als onderzoeker werd aangeduid (artikel 458§1 Ger. W.) en de

kosten en uitgaven, verbonden aan de behandeling van de zaak door de tuchtraad of door de tuchtraad van beroep geen kosten zijn, zoals bedoeld in artikel 460 Ger. W. Het betreffen immers geen kosten die voor het onderzoek of voor het onderzoek der terechtzetting werden gemaakt. Het betreffen integendeel kosten die inherent zijn aan het onderzoek of de behandeling van de zaak door de tuchtraad of de tuchtraad van beroep. –(Cfr. Hof van Cassatie, 1ste kamer, 20 maart 2015)

De kosten die in de beslissing van de tuchtraad ten laste werden gelegd van mr. X zijn geen kosten die voor het onderzoek of voor het onderzoek der terechtzitting werden gemaakt, maar kosten voor het onderzoek en konden niet ten laste worden gelegd van mr. X.

Om deze redenen,
de tuchtraad van beroep,

Verklaart het verzet ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt de beslissing van de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten, eerste kamer, van 9 februari 2016.

Hebben deelgenomen aan de behandeling en de beraadslaging:

De heer Johan Boon, Voorzitter
en de assessoren

- mr. Luc De Muynck,
- mr. Alex De Visscher,
- mr. Edward Janssens,
- mr. J. Michielsen.

De assessoren hebben deze beslissing allen ondertekend voor de uitspraak.

L. De Muynck

A. De Visscher

E. Janssens

J. Michielsen

Waren aanwezig bij de uitspraak:

de heer Johan Boon, voorzitter
en mr. Ludo Kools, secretaris

J. Boon

L. Kools